

mel anføres i lovens motiver (R.T. 1872—73 tillæg A, spalte 1057), at statskassen på anden måde har sikkerhed for disse afgifters rigtige indgåen. Der er herved tænkt på, at man, hvis afgiften ikke betales, kan forbyde varens indførelse her i landet, lukke det pågældende brænderi eller lignende. Denne begrundelse har imidlertid ikke gyldighed længere, hverken over for de i bestemmelsen fremhævede afgifter eller over for de øvrige afgifter, for hvilke der ikke er udpantningshjemmel. De sikkerhedsrettigheder, der tilkommer toldvæsenet i de afgiftspligtige varer, fører ofte ikke til fyldestgørelse, idet varerne er bortsolgt, inden toldvæsenets krav kan gøres gældende, ligesom trusel om lukning af virksomheden i mange tilfælde er uden virkning som følge af, at indehave-

rens økonomiske forhold er så forringede, at virksomheden under alle omstændigheder må lukke. Endvidere opstår der i tilfælde af fuldbyrdet smugleri ret ofte den situation, at toldvæsenet ikke har nogen særlig sikkerhed for afgiften eller nogen mulighed for at nægte varens indførsel. Da disse tilfælde herefter ikke væsentlig adskiller sig fra de tilfælde, hvorefter der efter udpantningsloven kan finde udpantning sted, og da fremgangsmåden ved anlæggelse af retssag mod skyldneren til opnåelse af eksekutionsgrundlag, hvorefter der kan foretages udlæg, både er langsom og bekostelig, foreslås loven efter henstilling fra finansministeren ændret således, at udpantning også kan finde sted for disse afgifters vedkommende.